

SUMMARY:

On August 5th, 1965 a specimen of *Glareola nordmannii* was observed over the setting ponds near Axel (Netherlands S. Flanders). The field description was compared with the study on Pratincoles determination of Hayman (1956) and agrees with it. This in the second sight-record and the third record for the Netherlands.

Gent.

J. van Impe.

EEN WAARNEMING VAN DE IVOORMEEUW (Pagophila eburnea) IN OOSTELIJK FLEVOLAND.

Op 25 april 1965 om ongeveer 15.30 uur reed ik met mijn vrouw en beide zoons per auto over de dijk langs het Ketelmeer tussen Ketelhaven en Kamperhoek in de richting van laatstgenoemd punt. Het was mooi, helder weer met een blauwe lucht met witte stapelwolken. Er stond een matige tot krachtige N.W.-wind.

Ongeveer 2 km vóór Kamperhoek zagen wij aan de voet van de dijk aan de oever van het Ketelmeer op de daar aanwezige wering van basaltkeien een troepje meeuwen staan. Wij meenden op het eerste gezicht, dat het Kokmeeuwen (*Larus ridibundus*) waren. Ter hoogte van het troepje meeuwen aangekomen minderde ik vaart, waardoor de vogels opvlogen waarbij zij door de wind in onze richting werden gedreven.

Op dat moment zagen wij alle vier, dat zich tussen de Kokmeeuwen een volkomen witte meeuw bevond die zich laag over de auto vliegend van de Kokmeeuwen afzonderde. De vogel trok Oostelijk Flevoland binnen waarbij hij vrijwel boven een weg bleef vliegen, die op dat punt vanaf de dijk de polder inloopt. Door deze gelukkige omstandigheid waren wij in staat geruime tijd onder de vogel te blijven rijden waarbij wij ruimschoots in staat waren de vogel — die ± 20 m hoog vloog — door onze kijkers (tweemaal 10 x 50, 7 x 50 en 8 x 40) waar te nemen.

De meeuw was ongeveer even groot als een Stormmeeuw (*Larus canus*) en viel vanzelfsprekend vooral op door het werkelijk volkomen witte verenkleed waaraan nergens ook maar een spoor van grijs of zwart was te zien. De vogel had zwarte of in ieder geval zeer donkere poten, donkere ogen en een geel-oranje snavel waaraan noch aan de basis noch aan de punt een andere kleur te zien was. Enige opvallende kenmerken waren verder de lange vleugels en de romp met een „buikje”. De vlucht maakte een krachtige, sternachtige indruk. Behoudens de snavelkleur — waarop ik nog zal terugkomen — wijzen deze kenmerken er allen op, dat wij met een volwassen Ivoormeeuw te doen hadden.

Na enige tijd keerde de meeuw, om weer in de richting van het Ketelmeer te vliegen waar wij de vogel op het nogal sterk bewogen water zagen neerstrijken. Dit is blijkens de literatuur een ongewoon gedrag daar de Ivoormeeuw zeer zelden zwemmend wordt waargenomen. Het viel ons op, dat de vogel in zwemmende houding een hoge „achterstevén” had, zoals wij dat een enkele maal zien van zwemmende sterns.

Na de vogel nog enige tijd te hebben gadegeslagen hebben wij getracht de N.O.U.-leden Wolff en Nuyten te bereiken, die wij kort tevoren in de polder hadden ontmoet. Helaas is dit niet gelukt. Na ca. 20 minuten waren wij weer op de waarnemingsplaats aanwezig, waar wij na enige ogenblikken de Ivoormeeuw weer in de kijker kregen. De vogel maakte zo'n opvallende witte indruk, dat wij hem onmiddellijk herkenden tussen een aantal Kokmeeuwen en Stormmeeuwen die op flinke afstand van de oever boven het Ketelmeer vlogen in de richting Ketelhaven. Wij konden het exemplaar nog enige tijd waarnemen maar verloren de vogel tenslotte uit het oog.

Op 26 april heeft Wolff een vergeefse reis gemaakt naar Oostelijk Flevoland. Ondanks goed zoeken was de Ivoormeeuw niet meer te vinden.

Ten aanzien van de afwijkende snavelkleur van het door ons waargenomen exemplaar zou ik willen opmerken, dat hierover in de door mij geraadpleegde literatuur geen eenstemmigheid bestaat. In de Vogelgids wordt de snavel beschreven als geelachtig met donkere basis en punt. P. P. G. Bateson en R. C. Plowright (British Birds, april 1959, onderschrift bij foto 22) spreken over „a short, stout bill which is yellowish with a grey-blue base and a reddish tip”. In hetzelfde nummer schrijft Bateson op p. 124: „The base of the bill is grey-blue and in our experience does not appear dark in the field. The remainder of the bill is yellowish shading to a tip which can vary from a very noticeable red to a faint orange”. Gibson-Hill in „British seabirds” (1947, p. 137) spreekt zelfs over „a bright yellow bill”. In British Birds, October 1962, (onderschrift bij foto 68) weet J. Peterson te vermelden, dat de Ivoormeeuw „a stout grey and orange bill” heeft.

Tenslotte zou ik nog willen opmerken, dat verwarring met een leucistisch exemplaar van een andere meeuwensoort mij uitgesloten lijkt. De lange vleugels, de donkere pootkleur, de vorm van de romp en de sternachtige vlucht deden niet denken aan bv. Stormmeeuw (*Larus canus*) of Drieteenmeeuw (*Rissa tridactyla*).

N. Marra.

SUMMARY:

On April 25th, 1965 an adult Ivory Gull (*Pagophila eburnea*) was seen in Oostelijk Flevoland, one of the new polders in the former Zuiderzee. The bill of this bird was plain bright yellow-orange.

VERMOEDELIJKE WAARNEMING VAN PETSJORA PIEPERS (*Anthus gustavi*) (*).

De redactie ontving van drs. J. Wattel, Zoöl. Museum, Amsterdam, d.d. 10 juni 1965, bericht, dat de heer G. Oreel op 16 mei 1965 aan de Diemerzeedijk 2 ex. van de Petsjora meende te hebben gezien. Hij gaf in de loop van een gesprek met de heer Wattel de volgende kenmerken:

„Opvallend geler van boven dan Graspieper. Lichte randen aan rugveren vormen a.h.w. snippenstrepen. Lichte band van uiteinden vleugeldeken over vleugel. Geen opvallende witte staartvlag. Snavel vrij zwaar. Grondkleur onderzijde geelachtig. Zware donkere vlekking op borst. Keel licht, een tamelijk grote partij. Geluid zacht en kort